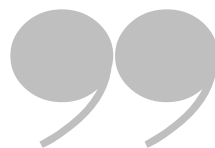

NÁDASDY ÁDÁM

Mindenki költője

Az érettség kérdése felvetődik.
Témává tehető a könnyű kéz.
Ellátni-e Pestről a sík mezőig?
Mit sulykol belénk a János vitéz?

Az Istenből csak szeleteket lát,
mintha csak annyit tudna: élni jó.
Nem ismeri a melankóliát?
Sose jön szembe a depresszió?

A bölcsességre nem vevő: penészes!
Keservesen csalódni, azt lehet.
A könnye nem sós, a hangja se mézes.
Túl sokat tudott, vagy túl keveset?

Csak ömlik, ömlik az élet belőle.
A lendület, a sebesség a dolga.
Ő még őszintén biztat: csak előre!
Még kezéből eszik a cifra szolgálja.

„nem vércsepp-e a csillag?”